

'Επειτα παραστικοί
'πῆγαν καὶ 'στὸν Ἄη-Γιάννη,
κι' ὁ Ρουσόπουλος ἐκεῖ
γεύμα δυνατὸ τοῦς κάνει.

Μοσχομίξιν τριγύρω χίλιας δὴ πορτοκαλιαῖς
κι' ὄρεξ' πολὺ μεγάλη γὰρ τὸ γεῦμα δείχνανε,
κι' ἔτρωγαν ἐκεῖ τῆς Σπάρτης τῆς περιήρικαις ἐληταῖς
καὶ κατόπι μὲς 'στὸ δάσος τὰ κουκουτσια ρίχνανε.

Τότε πάλιν ὁ βαστάζων τοῦ Κουβέρνου τὰς ἡνίας
τοῦς ὀμίλησ' ἐκ δευτέρου περὶ τῆς συγκοινωνίας,
καὶ κατόπι νορτασμένοι
καὶ καλὰ καρδωμένοι
'γύρισαν 'στὴν Τρίπολι... μὰ χερά' περάσανε...
ὄλο σιδηρόδρομος... διόλου δὲν ἔγρασανε.

Κι' ἀφοῦ 'πῆρε τὸν ἀέρα
τῶν κοιλάδων, τῶν βουνῶν,
ἦλθε πάλιν ἐδῶ πέρα
'στὸς καμίους τῶν Ἀθηνῶν,
ν' ἀνκλόβῃ ρομαλέος
τὴν ὑπόσθρον σκαρίδα,
καὶ νὰ πῆ τοῦ Βασιλείως,
ὅπου 'πῆγε 'στὴν Χαλκίδα,
τῆς τιμῆς, τὰ γκάροντεν πάρτη,
ποῦ τοῦ 'κάνανε 'στὴ Σπάρτη.

Παίε 'στὸ σπητάμι του,
στρίβει τὸ μουστάμι του.
Γεῖζ σου, Βενιζέλο του,
γεῖζ σου, Κοπανίτσα του,
βγάζει τὸ καπέλο του,
βάζει τὴ σκουφίτσα του.

**Σχέδια τοῦ Κορδονῶ,
ποῦ βυθόδομοι δεινά.**

'Ἐν τούτοις ὁ Πρωθυπουργὸς ἐνὸς περιηγεῖτο
καὶ τὸσον ὀμιλητικὸς μὲ τοὺς φιλότατους ἦτο,
Νομάρχαι δὲ καὶ Δήμαρχοι δικοὶ του τὸν 'παντέχναι,
δὲν εἰζεure κκακίς δουλειαῖς μεγάλας πῶς τοῦ 'τρέχανε.

'Ἐκεῖνος ἐτρωγότινε σὲ δόση μυρωμένη
καὶ πράσινα βουνῶν,
κι' ἂν θεὸς ἐμερμήριζε κατὰ θυμὸν καὶ φρένα
μεγάλα καὶ δεινὰ,
καὶ τέτοια διελάθει
κουνώντας τὸ κεφάλι.

Ἄ'Τελείωσαν τὰ φέμματα, κι' εὐθὺς διχῶς ἄλλο
θὰ σοῦ ζητήσω τώρα,
κι' ἂν τὰ τριπέζικα ποῦραγες ζυνῶ δὲν σοῦ τὰ βγάλω
νὰ μὴ μὲ λέν Θεοδώρα.

Ἄ' Ἄν τῆς Βουλῆς διαλύσιν ἐγκρίσεις δὲν ἀκρούρη,
οἶδι κακὴ ποῦ σ' ἔραγε... μὰ τὸς θεμοῦς θὰ φρίξη.
Θὰ πάθῃ κατὰ τραχηλὸν
κι' ἀνέκρηστον μαρτύριον,

καὶ τὴν ἄμεσως Εἰδικὸν
θὰ κάμω Δικαστήριον,
κι' ἀπὸ ταῦτι 'στὸ δάσκαλο, σ' ἐκεῖνο θὰ σὲ φέρω,
νὰ μάθῃς πῶς δὲν πρίζουσε μὲ τοῦ Μαργὰ τὸν γέρο.

Ἄ' Ἄν παραβῆς τὸ Σύνταγμα, Ζαχμία, κι' ἐκ δευτέρου,
τότε φοβήσου τὴν ὄργην τοῦ δράκοντος Κερβέρου.
Δὲν θάμει πλέον ὁ γλυκὺς, ὁ θεὸς τῆς σομάδας,
ἀλλ' ἱερὰν Ἐξέτασιν ἀπὸ Τουρκομαδάς
γὰρ σὲνα τὸν παρόνομον εὐθὺς θὰ καταρίσω
νὰ τρέμῃς ἐκ τοῦ τρόμου,
κι' ἄμεσως ἐπὶ πίνακος τὴν κάραν θὰ ζητήσω
καὶ σοῦ τοῦ Περιόρμου.

Ἄ' Βλέπεις τοῦτο τὸ παπούτσι
τῆς Βουλῆς τῆς σκορπισμένης;
βλέπεις τοῦτο τὸ κουκούτσι
τῆς ἐλητῆς τῆς φαγωμένης;

Ἄ' Τὸ παπούτσι φακερόνε πῶς σὲ τοῦτο δίχως ἄλλο
καὶ τὰ δῶ σου τὰ ποδάρικα τώρα 'γγήγορα θὰ βάλω.
Τὸ κουκούτσι φακερόνε πῶς δὲν ἔχεις ποῦ κουκούτσι...
σοῦ μιλῶ σὰν Ὀδοιπόρος, ποῦ τὸν ἔγραψαν οἱ Σουτσοί.

Ἄ' Ἄλλὰ κι' ὁ Κόντης ἔνοια σου... κι' ἐκείνου συμφορὰ τοῦ,
καὶ κρίζω 'στὴ χερά' του,
ποῦ μὲ τὸν Μέρλιν 'πάντρηφε τὴν κόρη του Ζαζία,
θὰ τὸν καθίσω 'στὸ σκαμνὶ καὶ τοῦτον τὸν φαστήρα.

Ἄ' Κι' αὐτὸς, ὁ στύλος κι' ἡ κρηπίς τῆς ζένης ἀπαρτίας σου,
ὁ τόσσα παρὰ τοὺς θεμοῦς ἐγκρίσαν ἀπαρτίας σου,
θὰ πάθῃ τάρχαρον παθὼν κι' ἐκείνος ἐξ αἰτίας σου.

Ἄ' Κι' ἂν μὲν 'ἡ στρογγυλῶ γυνῆ,
μὰ θὰ καθίσω 'στὸ σκαμνὶ
τοὺς δύο σὰς κοντὰ κοντὰ,
καὶ τὸν μπεμπέ καὶ τὴν νταντῆ,
καὶ μὲ κοκκίνην τήθενον θὰ σὰς δικάσω μόνος
σκληρῶς κι' ἀνοιτηρμόνας.

Ἄ' Καὶ τότε μ' ὄψιν τρομερὰν
τὰ δόντικα μου θὰ τρίζω,
θ' ἀνάβω κάμινον, πυρᾶν,
καὶ μέσθ θὰ σὰς ρίζω,
τὰ κρέκτα σὰς τὰ λεπτὰ
καθὼς τῶν παιδίων τῶν ἐπτὰ
μὲ γλώσσας νὰ κκοῦν πυρὸς καὶ νὰ γενῆτε στάκτι,
νὰ 'βγῆ καὶ τοῦ Συνατάγκματος καὶ τῆς Κορδῶνας τάκτι.

**Ὅραμα τοῦ Κορδονῶ,
ποῦ τὴν ὄριμον δοῦ γεννῆ.**

Ἐἶπεν αὐτὰ τὰλλόκοτα κι' ἐνοπινασθὴ τότε,
κι' ἐνόμισε πῶς γύρω του Κορδονοτρατιῶτι
εἰς τὸ σκαμνὶ, τοῦ 'φράνζιν μετὰ κρουγῶν ἐξάλλων,
τοὺς παραβάτας τῶν θεσμῶν καὶ τῶσαν τῶσαν ἄλλων.

'Ἐπήδῃ τῆς ἀριστερῆς τὸ κινιῶδες σῆνεσ,
ὁ δὲ Ζαχμῆς ἔλεγε 'στὸν Θεοδώρῃ κι' ἐκείνος: